

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Tomasz Szanciło

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2025 r. w Warszawie
zażalenia P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
na wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z 30 grudnia 2024 r., II Ca 1978/22,
na skutek skarg Gminy Miejskiej K. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K. o
wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Okręgowego w Krakowie z 21 września 2005 r., II Ca 768/05
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.
przeciwko Gminie Miejskiej K. oraz Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.
o uzgodnienie treści ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym,

- 1. oddała wniosek Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta K. o przywrócenie terminu do wniesienia odpowiedzi na zażalenie;**
- 2. oddała zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 grudnia 2024 r. Sąd Okręgowy w Krakowie uchylił w całości wyrok częściowy Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie z 25 lutego 2005 r. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd Rejonowy naruszył art. 195 k.p.c., przewidujący tryb naprawienia braków legitymacji po stronie pozwanej, co w oczywisty sposób wpłynęło na prawidłowość wydanego wyroku. Istota procedowanej sprawy nie dotyczy wejścia nabywcy nieruchomości w miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej, a naruszenia powołanego przepisu i współuczestnictwa koniecznego, co Sąd pierwszej instancji powinien wziąć pod uwagę z urzędu.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien zastosować tryb uzupełnienia legitymacji biernej na podstawie art. 195 k.p.c. przez wezwanie strony powodowej do oznaczenia prawidłowego kręgu podmiotów postępowania, co umożliwi wezwanie tych osób lub ich zawiadomienie o możliwości zgłoszenia udziału w sprawie. Dopiero wówczas i po rozważeniu zasadności zawieszenia postępowania z uwagi na toczące się postępowanie sądowo-administracyjne, co uznał za dopuszczalne Sąd Najwyższy w wyroku z 14 października 2011 r., III CSK 273/11, Sąd pierwszej instancji będzie uprawniony do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Zażalenie na powyższe postanowienie w całości złożył powód „P.” sp. z o.o. w K., zarzucając naruszenie:

1/ art. 386 § 2 i 4 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku kasatoryjnego, pomimo że nie zrealizowała się żadna z przesłanek opisanych w tych przepisach, a mają one wyjątkowy charakter i umożliwiają wydanie wyroku kasatoryjnego wyłącznie w ściśle określonych przypadkach;

2/ art. 386 § 4 w zw. z art. 195 § 1 w zw. z art. 403 § 2 w zw. z art. 412 § 1 i § 2 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku kasatoryjnego pomimo braku przesłanek z art. 386 § 4 k.p.c., a jedynie z tej przyczyny, że – jak wskazano w uzasadnieniu – „konieczność zastosowania art. 195 § 1 k.p.c. ujawniła się na skutek wznowienia postępowania i powrotu do stanu jej rozpoznania do etapu postępowania apelacyjnego, o czym była mowa we wcześniejszych rozważaniach, dlatego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł o uchyleniu skarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu”;

3/ art. 386 § 4 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i niedopuszczalne przyjęcie, że sąd odwoławczy może wydać wyrok kasatoryjny pomimo niezrealizowania się przesłanek opisanych w tym przepisie, podczas gdy co do zasady rozpoznanie sprawy na skutek wniesionej przez stronę apelacji powinno doprowadzić do wydania orzeczenia reformatoryjnego, a instytucja objęta art. 386 § 4 k.p.c. nie może służyć i być wykorzystywana do uchylenia prawidłowych wyroków sądów pierwszej instancji;

4/ art. 386 § 1 w zw. z art. 386 § 4 w zw. z art. 6 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uchylenie wyroku, podczas gdy zasadą jest wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego;

5/ art. 412 § 2 w zw. art. 398²⁰ w zw. art. 411 k.p.c. przez ich niewłaściwą wykładnię, że „w związku z wydaniem postanowienia o wznowieniu postępowania (na gruncie nieobowiązującego już art. 411 k.p.c.) sąd rozpoznaje sprawę na nowo, toczące się postępowanie ma charakter pełni rozpoznawczy, nie zaś jedynie kontrolny”, podczas gdy art. 411 k.p.c. nie obowiązywał już w chwili wniesienia skarg o wznowienie postępowania, a faza rozpoznania sprawy może nastąpić wyłącznie pod warunkiem istnienia podstawy wznowienia;

6/ art. 316 § 1 w zw. art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez nieuwzględnienie ostatecznej decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 19 maja 2014 r., które to zdarzenie miało decydujący wpływ na wynik sprawy wszczętej skargami pozwanych o wznowienie postępowania;

7/ art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uchylenie się przez Sąd Okręgowy od merytorycznego rozpoznania sprawy, pomimo ukształtowania apelacji jako apelacji pełnej i braku dowodów uzasadniających uwzględnienie skarg o wznowienie postępowania;

8/ art. 316 § 1 w zw. z art. 412 § 1 w zw. z art. 403 § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uchylenie wyroku częściowego Sądu pierwszej instancji, pomimo że na dzień wznowienia postępowania ten okazał się prawidłowy, gdyż odpadła podstawa wznowienia

postępowania w związku z wydaniem ostatecznej decyzji z 19 maja 2014 r., a także przyjęcie, że postępowanie administracyjne, w którym zapadła decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 22 marca 2024 r., mogła mieć wpływ na wynik sprawy, pomimo że nie mogła ona stanowić podstawy wznowienia postępowania;

9/ art. 386 § 4 w zw. z art. 195 § 1 w zw. z art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku kasatoryjnego, pomimo że w sprawie brały udział wszystkie podmioty, których udział był konieczny na dzień wyrokowania;

10/ art. 398²⁰ w zw. z art. 386 § 6 k.p.c. przez ich niezastosowanie i pominięcie wykładni przepisów prawa, tj. art. 412 § 1 w zw. z art. 403 § 2 w zw. z art. 411 k.p.c., wynikającej z wyroku Sądu Najwyższego z 14 października 2011 r., III CSK 273/10;

11/ art. 398²⁰ w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie i pominięcie faktu, że przedmiotem rozbieżności pozostaje kwestia wykładni art. 403 § 2 w zw. z art. 412 § 1 w zw. z art. 411 k.p.c., przy czym owa rozbieżność winna zostać traktowana na korzyść, rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z 14 października 2011 r., III CSK 273/10, który po raz pierwszy orzekał w niniejszej sprawie;

12/ art. 398²⁰ w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku w oparciu o wykładnię prawa inną niż wiążąca Sąd;

13/ art. 412 § 1 w zw. z art. 403 § 2 w zw. z art. 365 § 1 w zw. z art. 379 pkt 5 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich nieprawidłowe zastosowanie i pominięcie nadzwyczajnego charakteru skargi o wznowienie postępowania, polegającego na obaleniu prawomocnych orzeczeń sądowych wbrew zasadzie ich nienaruszalności (art. 365 § 1 k.p.c.) i związanej z tym konieczności ścisłej interpretacji przepisów o wznowieniu, pominięcie niezaskarżalności wydawanych w ramach wniesionej skargi o wznowienie postępowania, niekorzystających z przymiotu prawomocności ani powagi rzeczy osądzonej, postanowień o wznowieniu postępowania;

14/ art. 412 § 1 w zw. z art. 195 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 383 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie

i pominięcie, że gdy sprawa rozpoznawana jest na nowo, stosowanie przekształceń podmiotowych (z ograniczeniem wynikającym w postępowaniu apelacyjnym) jest dopuszczalne tylko wyjątkowo, pod warunkiem, że podstawa wznowienia musi w rzeczywistości istnieć;

15/ art. 386 § 4 w zw. z art. 412 § 1 w zw. z art. 403 § 2 w zw. z art. 195 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ujawniła się w ogóle potrzeba zastosowania art. 195 § 1 k.p.c., a tym bardziej że powstała ona na skutek wznowienia postępowania, skoro podstawa wznowienia okazała się nie istnieć, a zatem nie było podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego;

16/ art. 412 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i pominięcie, że istotą wznowionego postępowania nie jest rozpoznanie sprawy po raz kolejny, lecz ukierunkowanie czynności sądu na wyjaśnienie, czy podana w skardze podstawa wznowienia zaistniała i czy miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w niektórych przypadkach, a skarga podlega merytorycznemu rozpoznaniu we wznowionym postępowaniu dopiero wówczas, gdy okaże się, że jest ona dopuszczalna i dopuszczalne jest wznowienie;

17/ art. 386 § 1, 4 i 6 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uchylenie wyroku częściowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, pomimo że nie zrealizowała się żadna z przesłanek z takiej normy;

18/ art. 398²⁰ k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na dokonaniu przez Sąd Okręgowy odmiennej oceny prawnej i wykładni norm prawnych, aniżeli została zaprezentowana w wyroku Sądu Najwyższego z 14 października 2011 r., III CSK 273/10;

19/ art. 386 § 4 w zw. z art. 412 § 2 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie i uchylenie wyroku częściowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, gdy w obrocie prawnym istnieje prawomocny, niezaskarżalny i wiążący w sprawie wyrok Sądu Okręgowego z 21 września 2005 r., w związku z czym Sąd Rejonowy miałby orzekać w sprawie, w której wydano już prawomocne rozstrzygnięcie;

20/ art. 177 § 1 pkt 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez błędną jego wykładnię, a w konsekwencji niezastosowanie i niezawieszenie postępowania pomimo istnienia zależności rozstrzygnięcia sprawy od decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 22 marca 2024 r., na którą strony złożyły skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;

21/ art. 180 § 1 pkt 4 w zw. z art. 177 § 1 pkt 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. przez nieuzasadnione zastosowanie polegające na podjęciu postępowania, podczas gdy decyzja z 22 marca 2024 r. nie była prawomocna.

Powołując się na powyższe zarzuty, żalący wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie oddalenie obu skarg o wznowienie postępowania, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana Gmina Miejska K. wniosła o jego oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie unormowane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest szczególnym rodzajem środka zaskarżenia, nie służy ocenie prawidłowości czynności procesowych sądu odwoławczego podjętych w celu wydania rozstrzygnięcia co do istoty sprawy ani także zaprezentowanego przez ten sąd poglądu na temat wykładni prawa materialnego mającego zastosowanie w sprawie. Kontrola dokonywana przez Sąd Najwyższy w tych granicach nie zmierza ani do oceny zasadności żądania pozwu, ani także apelacji i nie polega na merytorycznym badaniu stanowiska sądu drugiej instancji, co do przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie. Zażalenie na kasatoryjne orzeczenie tego sądu ma służyć jedynie poddaniu kontroli, czy zostało ono prawidłowo wydane. Sąd Najwyższy ocenia, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy okoliczności są tymi, które – w świetle art. 386 § 2 i 4 k.p.c. – usprawiedliwiają wydanie orzeczenia kasatoryjnego, a nie reformatoryjnego, i – w zależności od wyniku – albo oddala zażalenie, albo uchyla zaskarżone orzeczenie (zob. np. postanowienia SN: z 26 września 2014 r.,

IV CZ 49/14; z 2 października 2014 r., IV CZ 54/14; z 31 stycznia 2018 r., I CZ 8/18; z 22 października 2020 r., IV CZ 63/20; z 16 maja 2023 r., III CZ 124/23).

Przyczynę uchylenia zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji upatrywał w problematyce legitymacji biernej po stronie pozwanej, a dokładniej rzecz ujmując, na naruszeniu przez Sąd pierwszej instancji art. 195 k.p.c. Niewystępowanie po stronie pozwanej wszystkich podmiotów, które powinny być pozwane, nie może być bowiem uzupełnione na etapie postępowania apelacyjnego, w szczególności, że – zdaniem Sądu *meriti* – występuje współuczestnictwo konieczne, które sąd powinien brać pod uwagę z urzędu. Kluczowe były przy tym zarzuty zawarte w zażaleniu, że nie zaszła żadna z przesłanek wymienionych w art. 386 § 2 i 4 k.p.c., a więc nie było możliwe wydanie wyroku kasatoryjnego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształcił się prawidłowy pogląd, zgodnie z którym treść art. 195 § 1 i 2 k.p.c., dotyczących współuczestnictwa koniecznego występującego po stronie powodowej lub pozwanej, obligują sąd do podjęcia działań zmierzających do uzupełnienia braków w zakresie legitymacji czynnej lub biernej z urzędu. Zatem zarówno wezwanie powoda do oznaczenia wszystkich osób, których łączny udział po stronie powodowej lub pozwanej jest konieczny w sposób umożliwiający ich zawiadomienie lub wezwanie, jak i samo zawiadomienie lub wezwanie tych osób do udziału w sprawie jest obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę. Skoro zatem sąd drugiej instancji jest zobowiązany wziąć pod uwagę z urzędu naruszenie art. 195 k.p.c., a uchybienie to nie może być sanowane w postępowaniu odwoławczym z uwagi na treść art. 391 § 1 k.p.c., to taki przypadek także objęty jest przesłanką nierozpoznania istoty sprawy wynikającą z zaniechania przez sąd pierwszej instancji oceny podstaw do zastosowania przepisów, które obowiązany jest wziąć pod uwagę z urzędu (zob. postanowienie SN z 24 lutego 2017 r., IV CZ 117/16).

W związku z tym stan, zgodnie z którym sąd pierwszej instancji błędnie nie zastosował art. 195 § 1 k.p.c., a tym samym w rozpoznaniu sprawy nie brały udziału wszystkie osoby, których łączny udział był konieczny, stanowi uzasadnioną podstawę wydania wyroku kasatoryjnego przez sąd drugiej instancji, niezależnie od tego, czy uchybienie to jest traktowane jako wyraz nierozpoznania istoty sprawy

(zob. np. wyrok SN z 23 lutego 2017 r., I CSK 223/16; postanowienia SN: z 6 lutego 2015 r., II CZ 103; z 18 lutego 2016 r., II CZ 108/15; z 24 lutego 2017 r., IV CZ 117/16; z 28 marca 2018 r., IV CZ 11/18; z 18 kwietnia 2018 r., IV CZ 18/18), czy też jako pozaustawowa przyczyna uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, oparta na analogicznym zastosowaniu art. 386 § 4 k.p.c. (zob. np. postanowienia SN z 28 marca 2023 r., III CZ 211/22, i z 11 marca 2024 r., III CZ 171/23).

Uznać zatem należy, że zażalenie strony powodowej było bezzasadne, przy czym bez znaczenia pozostawało, że Sąd Okręgowy nie wskazał, iż stosuje art. 386 § 4 k.p.c. *per analogiam*. Nie ma podstaw do uzupełnienia braku w postaci niedopozwania wszystkich podmiotów w ramach współuczestnictwa koniecznego na etapie postępowania apelacyjnego, bowiem w przypadku tego współuczestnictwa sprawa może się toczyć się tylko łącznie (art. 72 § 2 k.p.c.), a zatem musi mieć to miejsce od początku procesu, co ma miejsce bez wątpienia w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, pozew musi być zatem skierowany wobec wszystkich podmiotów, których obecność wyczerpuje współuczestnictwo konieczne, każdy z tych podmiotów musi nie tylko otrzymać odpis pozwu, ale także musi mieć możliwość podejmowania czynności w sprawie. Żaden z podmiotów objętych współuczestnictwem koniecznym nie może być pominięty na każdym etapie postępowania.

Jedynie zatem na marginesie należy zauważyć, że poza kognicją Sądu Najwyższego w postępowaniu zażaleniowym pozostają zarzuty odnoszące się do kwestii procesowych niezwiązanych z problematyką podstaw uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sporu, jak również zarzuty związane z zasadnością skargi o wznowienie postępowania. Środek odwoławczy unormowany w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., przy całej swojej specyfice, pozostaje zażaleniem i nie służy ocenie prawidłowości czynności procesowych sądu podjętych w celu wydania rozstrzygnięcia, co do istoty sprawy ani także zaprezentowanego przez sąd *meriti* poglądu na temat wykładni prawa materialnego mającego zastosowanie w sprawie. Przy jego rozpoznawaniu Sąd Najwyższy nie bada istoty sprawy, a mianowicie tego, co w świetle zgłoszonego żądania i jego

podstawy faktycznej stanowiło przedmiot postępowania, lecz jedynie ocenia, czy okoliczności powołane przez sąd odwoławczy, jako przyczyny wydania orzeczenia kasatoryjnego, są tymi, które w świetle art. 386 § 2 i 4 k.p.c. usprawiedliwiały jego wydanie, zamiast – co powinno być regułą – orzeczenia reformatoryjnego. Zarzuty podniesione w zażaleniu, a nieodnoszące się do problematyki wynikającej z art. 386 § 4 k.p.c., mogłyby stanowić podstawę innego środka zaskarżenia, na innym etapie postępowania. Można tylko dodać, że w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym konieczny jest udział, po którejkolwiek stronie procesu, zarówno wszystkich osób wpisanych w dziale drugim księgi wieczystej, jak też osób, których prawo własności nie zostało w księdze wieczystej ujawnione.

W konsekwencji zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Odpowiedź Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta K. na zażalenie została złożona po terminie. Pozwany co prawda złożył wniosek o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej, jednak nie zasługiwał on na uwzględnienie. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że jego podstawę stanowi powzięcie wiedzy o tym, iż zażalenie zostało doręczone przez Sąd najwcześniej 29 kwietnia 2025 r., z uwagi na brak pisma sądowego informującego o jego doręczeniu. Na potwierdzenie swoich twierdzeń pozwany przedłożył pierwszą stronę zażalenia powoda wraz z prezentatą Sądu Okręgowego, z której wynika, że zażalenie wpłynęło do tego Sądu 7 kwietnia 2025 r., oraz prezentatą Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, z której wynika, iż zażalenie wpłynęło do tego podmiotu 22 kwietnia 2025 r.

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. przywrócenie terminu może nastąpić tylko wtedy, gdy strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swej winy. Przeszkoda uzasadniająca przyjęcie uprawdopodobnienia braku winy zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności procesowej było niemożliwe albo nie można

było oczekiwać od strony, że w danych okolicznościach zachowa termin procesowy, przy uwzględnieniu obiektywnego miernika staranności (zob. np. postanowienie SN z 3 lipca 2024 r., III CZ 82/24). Uchybienie spowodowane nawet lekkim niedbalstwem narusza obiektywny miernik staranności i stanowi podstawę do oddalenia wniosku o przywrócenie terminu (postanowienie SN z 9 października 2013 r., I UZ 33/13).

Pozwany nie dochował należytej staranności, gdyż zażalenie zostało mu doręczone w terminie, który wynika zarówno ze zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 3163), jak i pierwszej strony pisma procesowego (k. 3169), tj. 22 kwietnia 2025 r., a zatem od tego czasu zaczął płynąć termin na złożenie odpowiedzi na zażalenie. W świetle prezentaty zamieszczonej na pierwszej stronie zażalenia przedłożonego przez pozwanego niezrozumiały i nieuzasadniony pozostaje jego wywód odnośnie do przyczyny uchybienia terminowi. Sytuacja, w której profesjonalny pełnomocnik zasłania się faktem niedoręczenia przez sąd pisma przewodniego, pomimo doręczenia zażalenia, nie zasługuje na akceptację. W przypadku wątpliwości, co do pochodzenia pisma czy jego charakteru (co wykluczają dane wskazane na pierwszej stronie zażalenia przedłożonego przez pozwanego), profesjonalny pełnomocnik jest zobowiązany dokonać bezzwłocznie czynności o charakterze procesowo-porządkującym, które powinny pozwolić mu ustalić charakter pisma oraz jego nadawcę. Tym niemniej pierwsza strona zażalenia przedłożona przez pozwanego zawiera informacje niezbędne do kwalifikacji charakteru pisma oraz identyfikacji sądu, który zażalenie doręczył. Przy czym, ponieważ nie ma podstaw do dokonania zwrotu odpowiedzi na zażalenie wniesionej po terminie, pozostaje ona w aktach bez wywołania skutków prawnych.

[P.L.]

[a.ł]